

SREDNJEŠOLSKA
ORGANIZACIJA
"VESNA"
NOVO MESTO

Olom: Vaneh-

Vaneh-
Kto svet mi krslo zbija,
si oclila -

Besede sladke
nisi rekla,
dekllica.

Ladnja solza
moči lice,
jaz ne spim -

Lora sije -
v mislih na te
še beclim -

V hrepenenju je umečnik kot točočna ptica, ki ji je smer široki gozd, dosežen cilj
pa vejica drevesa...

(Fr. Fražnik)

Emil Gorjan: Polnoč.

Udar, za udarcem trepete v noč.
Tudi v moji duši je noč,
je strašna lihoča pušcar
je morje boli, dežav.

Da ne bo še jutra, moj Bog,
ne bo še konec nadlog?

Kol gost pajčolan,
xastira dušo mi san,
kol žarek v temno noč
beže misli od mene proč.

Prisrčni umešni ni vsečina — oblika in oblika — vsečina.

Češča redkost pravih umešnin.

(Joan Pozman.)

Jože: Mirjam — —

Tam za goro se je ucdignil oblaček, kakor da je tajen in skrivnosten, je
tiko in skrito plaval pod nebom, tam nad morjem se zgubil in potonil —

Pomlad je prihajala, že se je solnce izvelklo iz živega, nekspanega morja, v
solnce se je kopal cekinček in plaval nad poljano — —

Lijana, kje si, in pomlad?

Dolgo je že lega — Bila je tudi pomlad, še lepša od pomladi, ki sedaj
vasi s stranom in čaka solnička, pomlad je bila na poljani, v sreči, v duši; sedaj du-
ša loži — —

Zdi se mi, da pomeni Mirjam spomlad in zato čakam z veseljem pesem
vetra, ki zaveje v leti žalostnih in bolnih dnih, ki prinaša veselje, cvetlice, peje —

Oni večer je bilo — dolgo je že lega — Na vasi je stala Mirjam, — novo pri-
hajajoča pomlad — njen dih je plaval po dolini do vode, ki prinaša moje solze —

Kje je morje, ali je tako daleč? — Čakam ga in spomladi —

Mirjam je bila pomlad, velika in neomejena, segala je do morja, tam
kamor vrezla utrne in utone — Take pomladi ljubi duša —

Prekli listih nemih dreves, ki sloje ob cesti in molijo svoje krepeneče ve-
je po solničku, sem prvič razkril svojo ljubezen gozdu — Gozd je bila moja ljubezen —
In potem sem zgubil do dne, ko je stalo solnce visoko, visoko na nebu in ko je poljana jo-
kala in ložila —

Med celom zajvi umednik notranje življenje, sluša glas glasin nature, kotbičial knu Boga.
Takrat je njegova duša prerojena sčustrvom lepote in klič u sobi lastnega — človeka ...

(Fr. Travnik)

Prišla je spomlad - Mirjam - ki me je spremljala dolgo, že na vasi me je sprejela,
in noč je bila leclaj, visoko po nebu je plaval mesec, tam za goro so plavale in padale zvezde,
ljubil sem pomlad -

Spomlad je polna cvetlic, hropenjenja, ljubezni - Tako spomlad si
želi družba -

Sosedov je pravil, da je tudi ljubil spomlad in da je spomlad polna vijolic, ki
jo izclajajo s svojim vonjem - Tako je bilo z njim - Potem je jokal -

Ne vem, kdaj se mi, pri moji spomladi ni cvetlic, začo ni vonja, toda useeno ložim -

Oni dan sem stal pri vodi, njena pesem je plavala do spomladi, ta je ni slišala -

Ali je spomlad?

Leclaj ložim jaz o spomladi in jokam, zvezde so potonile za goro, mesec je vstal in va,
saje, tam daleč spi spomlad in sanja o morju -

O morje, ne loži, tam na ušlechi se bliška -

Videl sem v dalji skrivnostno rožo, ponosno jedrigala glavo k solncu, Mirjam je
vzdrhčela -

in potem, ko je mesec vstal iz za dnegore, sem vasoval poln ljubezni - -

Ložno v noč sem stal na vasi, senca je padla do okna, v kotu se je vrpela, po-
krivala je na okno, jaz sem pel - Ljubil sem tako spomlad -

In vsako noč potem ob svitu mesca -

Nekeč, ko sem sedel poleg nje in prižigal cigarečo, mi ona vgasne žveplenko.
- Za kazen sem jo poljubil. Potem ne vem nič več o oni noči. Ko sem zjutraj
vstal, sem slišal njeno pešje, resda so bita še sveža poljuba - leclaj sem se šote za vedel,

Alior ni špel do krvi in ni jokal kakor otrok, ta ni okusal žirjenja.

(Juan Lankar.)

da sem prvič poljubil.

Na ustna je da knila spomlad, srce je plavalo nad poljano do gozda in va,
sovalo pri hropenju polnih drevesih, duša je kopnela po morju.

Takšne noči ljubi duša —

sedaj ni spomladi uo, poljub je se gora k na ustnih, na nebu plava bled in za,
span mosec in toži — Tuči za njega ni več spomladi —

So sem oni dan imel okno odprto pozno v noč, je tam ob vodi zapel slavček pe,
sem svoji ljubici — Kajtel sem si, da bi bil jaz slavček — Sedaj pojestavček, jaz čakam soln,
čka, a ga ni in jokam —

Pridi spomlad, čakam te v dušo odprto na slehaj, da te sprejme —

Tam daleč teče voda dalje in prenaša lističe vrbe žalostke — Lodi se mi, da jih
nosi morje v pozdrav. Jaz čakam, ni lističa, ni morja —

Pozno v noč sem slišal pozvanjanje zvončkov, ali je res spomlad ži?

Drugi dan je bila res in vesela in polna ljubezni. Kje si Mirjam?

Tam daleč pri morju vasijoš in čakáš v razproščenih rokami ubri in ka

zverde —

Vstajenje je, daj da te poljubim! — —

Brez trpljenja nebo ni hce plemenit.

Vič neprinese v dušo več žuženja kot trpljenje.

(Dr. L. Heppler.)

S. Kavčič: Starec spomladi.

Pomlad, si se vrnila
speš vesela k nam,
s cvetjem si razveselila
vse, le jaz ostal sem sam.

Kisi meni podarila
venec, rož, mladosti,
le spomine grenke si razkrila
meni, v bricikosti.

Da vendar enkrat se mi boš
nežnik podarila rož,
starcu v spomin.

In cvetje nežno bo dehtelo,
gomilo mojo bo odelo,
starcu v spomin.

Najlepša je beseda brez lepotečenja, brez poezije in brez plesa – čista, mirna in jasna.
V njej se prebata najčistejša sončevka tri.

(Ivan Rozman)

Alon: Jutra.

Povej, deklitica moja,
zakaj usteca tvoja
ne dajo poljuba nikoli —

Ťoci mi poglej
in tiho povej,
da pličk ne zbudiš —

Haj, ljubica, haj,
v oči imaš raj
daj mi že piti —

„Kaj sem? — Del neskončnosti.“

(Lev. N. Tolstoj.)

Jože:

Te noči ljubi duša —

Pozno v noč. Štaljena lrga, senca je padla preko njega, kakor velika črta se je vila čez blažno cesto, tam se je dolaknila hiše, v kotu se vzpela pozidru do okna, padla je čez, ona je vdrhčela. Tista rajna vračca, tam daleč skrita so se nalažno oč, prla, kakor kovači je razbijalo za onimi, njena duša je vzplamlela, pozno v noč je žila bila.

Spomladi vijolice cveto, njih vorjduhiti in jih izdaja, listo sivo oko jo je izdalo, kakor v zrcalu se je v njem blesčela duša, polna trepenenja in ljubezni do morja, ki je tam daleč za onimi gorami, in srečni listih živih oči morje žari, plamti, senca pa da čez okno, ona podrhtava v ljubezni.

Pozno v noč. In ta tiha noč, kakor v pravljicah, njena duša trepeni po taktih nočeh, v njih je mir, srce govori z dušo, noč poslušča, čuje in izdaja. Take noči želi njena duša — — —

Senca pada po dolini, preko gor, tam daleč se vzpenja po zidru, nalažno polrka no okno, nosi pozdrav, ljubezen — —

V tej noči, ko solnce spi tam daleč za onimi gorami in sanja, njena duša vasuje, poje, na taktih krilih mečuljčkov leti z belim oblačkom, ki je potonil v jutranji sinjini na onem modrem nebu, take noči so sreci prijetne in tolažljive.

Ni lepšega npanja od porojenega iz žalosti in (in) ne lepših sanj kot iz botečine porojene.

(Lankar.)

In tisle zvezde, ki je svetijo in kažejo pož, so lepe in velike, kakor bene oči skacejo
po nebu, tam daleč utrno, pače, tam je morje --

voj, in mesec, ki je nagajiv in razposajen, se smešlja z rjeno dušo, listo srce vidi sme,
kljaj in poje --

Noč je -- Vse spi, voda sivi mi dalje svojo pož, prilajena pesem blizajoče se spa,
mlači plava nad poljano, tam daleč je utrnila zvezda, ona je uzdrhtela --

Slat je na trgu, pel pesem ljubezni, senca se je vzpela do srca, še tam preko mor,
ja je padla, v velikem objemu je družila sanje hrepenenja, visoko na nebu plava mesec, no,
si pozdrav, duša trepete --

Duša ljubi take noči, ki so polne miru, kakor kelih poln rujnega vina so opojne,
ljubezen plava v teh nočeh iskajoč pomlači, kjer vijolice duše in izdajajo svoj vonj polni
nedolžnosti in sreče --

Jena duša podrhlava in ljubi take noči, senca pa pada, padla in se
vzpenja do okna -- --

Prpsti volano in odpručiati je najlepše maševanje velikih čas.

(Hs. Mesto.)

Emil Gorjan: Počl oknom.

Mesec je sijal,
počl oknom sem slal,
sem pesek pobral,
ga v okno zagnal

Prišla je.
In iz njenih milih oči
je zarja blestela v jasno noč.

je luna žarela,
a midva vesela
v objem drhtela,
sva srečo imela.

"Poljub tvoj,
ljubica, mi je tak drag,
objem je tvoj, dragica, silno gorak!"

Umetnost ustvarja le potode poeziji, današnji svet pa uliva v te potode najčisteče zavretno.
Umetnost sama te ni znak novega človeka, pač pa organska poezija.

(Ivan Pisman.)

„Pa jutri speš priti,
da ničče ne vidi!“

„Saj pridem, saj ljubiča,
nič se ne boj!“

Ti moja marjetica
a jaz - medušček tvoj!“

Oton:

Večer.

Luzde so zagrnili oblaki s črnimi zagrnjati,

okoli mene vse črno, črno, črno —

Tam daleč nekje lučka drhli —

vse je tiho, vse spi —

Kakor pero sem na trhljem drevesu,

moji gladki robovi že rjave —

O nekodaj so viharji pesem jokali — nisem se bal,

noč sem v oči ti pogledal in vžrepetal —

Ho govoriti ljudem poslušaj sebe. Povej samoto, kar si odgovoril sobi; prepričaj boš samo, če si sam praz
pricari. Tvoja beseda bo plodna zrna, če je v boži dozori klas.

(Fr. Trtnik.)

jože:

Lije si morje —

Ko sem stal ob potoku in poslušal tajno pesem padajočega slapa, se mi je izvil iz
hropenečih prsi krik, ki se je razlegal po dolini kakor klic umirajočega in kakor raka,
ta je plaval proti nebu dosolnčka, moje oči so se poročale, tam daleč globoko ujamica te se
je zasoljilo, kanila je solza na zmrzla tla, užarkem solncu se je začel kečati kristal, bel in
reč, svetil je čija do doline preko gora, z njim je plavalo ono nenlešeno koprnenje iz za
ministrantskih let, moja duša je hropeninja polna poskrivnočni roži, na polju je oselal
križ, pokleknil sem, izpoveč je bila dolga in velika, molitev je upila dosolnčka, padel
sem in jokal — — — —

Nekoč som te klical z glasom otroka, sedaj te kličem z glasom ljubezni:
O, mama, ne jokalj, moja ljubezen je silna, neizmerna, ona sega od te iz be
preko gora, zadržena je v čili tak nega vetra, večja je od solnčka, mama, oni dan si
dejala, da sem ljubil je, ko sem s konopcem privezanimi klačicami stal na vasi in
da je bila ljubezen velika do neba in mama ti jočeš, tam daleč na vzhodu je vska
to solnce, leclaj bo ljubezen silnejša — — —

Šel sem zopet na vas in poslušal pesem doline, njeni uzoliki so plavali
nad njo in jo v velikem poletnu objemali, tam daleč v gore je odmevalo, plavalo je
zopet nazaj, gledal sem v daljave, tam daleč je morje, moje morje sanj in hre
penenja, iztegnil sem koprnenja polne roke, da bi ga objel, ono se je umaknilo,
padel sem nazaj, iz neba je trenila zvezda, v naročje morju je padla, ono se je rogalo

Kdor se hoče odlikovati v umetnosti, mora od jutra do večera svojega črta posvečati
svojem delu.

(Jostna Reynold.)

in ni je razumelo — — —

Počček je tetkel dalje, zati se mi, da je prenašal moje solze — — —

Žopeč klečim pred razpelom, moja močitev grede morja, ljubezen pa se
ga še preko, rjerna poš je pesem lahnega vetra opojne pomladti, na nebu se smehtja solze
ce, rdeč oblaček kakor pena je potonil u sinjino, na vzhodu se dela dan — —

O morje, ti morje sanj in hrepenenja, kje si?

Pridi, pridil, ča kam že
x razprostrtimi rokami!

L. Slavšič:

Pomlad.

Pomladilo se je hrepenenje moje
nič ne čutim več boleste
srce je mladostno moje
olisa moja mora cvesti.

Najbliže smo velikemu, kosmo vetiki o peniznosti.

(Rabindranath Tagore.)

S. Slavšič:

Domlad.

2
In juga je zaveto krepčenje,
liho je grice in gozde poljubilo,
liho se je v njih prebucilo
novo življenje.

Gozdič je ozelenel,
ptičic zbor je zažgolel
pesem vesele mladosti.

In duša ti boš žalovala,
ne boš mladosti praznovala,
ostala bočeš v bridkosti?

Lepa je noč človeku, ki ve, da izjete solnce.

(Lančan.)

Emil Gorjan: Iz temnih dni.

Oh, da izliem srce anoje moje
in na bel papir,
da mi odkrijem misti, boje
bona morala, morda našel mir.

Inglesj! Iz črke moje se vije
sled tike radosti,
da solnce morala če posije
v ločinso žalosti.

Kar si, ne vidiš; kar vidiš, je tvoja senca.

(Rabindranath Tagore.)

jože:

Kad mestom so visele svitlene koprne, hiše sobile maštne in grozne, s čistimi maštinimi, bolnimi očmi so zijale v trepnenje, po cesti v trami so šle sključene v dve gubi sence, tam sredi cesti mesta je stala meglica, kakor senca nad dolino je plavala trepnenje, v velikem potezu jo je zakrilo, solnce so jo skrilo, nebo pa je jokalo. Pogledal sem v arhove dreves, moje oči so se napete in tuči tam je viselo trepnenje, veliko in mejejeno, združeno v dih lahkega vetra, ki je božal se bele meglice in objemal dolino, narava je spala in sanjala. Voda je leno tekla in šumela, rijeni prihajeni klaci so šli skozi drevesa v cesti kakor sence in sredi te močvirne doline je stala bol, velika od zemlje do neba, segala je tuči še tam daleč preko morja, tam na gori je stal križ, njegova senca je padla preko doline do one gore, trpljenje je viselo iz neba, ki je bilo polno solz in bodlečega kamenja, v tičem trepnenju sem iskalo ono neizčeno koprnenje, nad dolino pa je plavala v megli zavita žolja, ki je s svojim svetlom večala dolini bol po solncu, katero se je tam daleč kopalo in igralo in ljubiškonato, nad dolino so se privlekli črni oblaki in objemali trepnenja polne hišice, voda pa je tekla in zibala naravo v stadek sen, križ pa se je porečal in osvetlil dolino, ki je jokala in umirala —

Krist pa je tam daleč jokal — — —

Dokler ti duša nevroče — nisi živel.

(Ivan Rozman.)

J. Kavsič:

Prijatelju.

Tisto tiho krepčenje,
ki seva iz oči
prijatelj moj,
mi stricnostno govori,
kam se duh obrača tvoj!

Spomini mladih let,
mi v duši govorijo,
kaj vleče tebe v svet
kam žolje tvoje krepčijo.

Le pojdi duša druga
srce moje gre s teboj
duša tvoja blaga
eno čuti naj z menoj.

Le pojdi mi z dušo veselo
v življenje, v boj,
saj duša življenja bo celo
moja s teboj.

Nepristransko sodiš laško samo o stvarih, ki se nič ne brigajo.

(Oskar Wilde.)

Emil Gorjan:

Slovo.

Solnce žarito pada, pada ----

in poslednja solnčna sraga

gine, gine ... in naposled

mine

Ob vlaku sem stal

slovo sem jemal

in v roki sem stikal prsban zlač.

Veča si ga. In še en dolg poljito
strasten in silen kot najin obup.

Lapiskal je vlak. Zamrlo srce

ločilo je tute, skotče solze.

So prsi mi plate kot silen orkan.

"Kdaj pride, kdaj, srečnejši član?"

Pomenite duše plačujetejo zasnovit s hvaležnostjo, nizkepa s preziranjem.

(Lienkiewicz)

Minulo je leto, minuli dne..

pozabili mi že še moje srce.

Prisel sem le zopet obiskat

za stonj sem le iskal, nekelej zaklad.

Laprta si vrata pred menoj

in silna boleš je šla z menoj.

Ni je na svoji ovir, ki bi stremočomni talentu mogla za klicati: dohni in nečaji je.

(Zeedhoven.)

M. H.: Senca.

V mraku je bilo. Tam v daljavi se je nekaj vzdignilo, plavalo je dolgo in re,
zalo zrak, tam daleč je zopet padlo, sence ki so visle nad dolino, so bile posušene in gru-
zne, pred našo hišo, ne vem, če je hiša, pa se je odigalo koprnenje po sreči, hiša same pa
je bila polna krepčenja, ob njih so se kopicili spominji tja daleč k Božici in tja v de-
želo trpljenja, oblaki so se razprostrli nad dolino, posušeni so bili hišni obrti, Janna cerkev
pa se je najbrž dotikala neba, tako je bil visok zvonik, v katerem je bilo vse polno spomi-
nov iz minulih dni, ko smo potrkavali ob soboto popolno za Gospodov dan. Izra-
sivih lin pa je očavite pririjala blesta luna, naša dvoja so se zasvetila in kakor da gori-
jo, se je videlo u tem trpinem sijem krepčenja, ki je odhajalo vso hišo.

Sama sva bila. Sedela sva na drvit in čakata mamo, ki je šla že
zjutraj tja na vas k dobrim ljudem. Tesno sva se objela, zdelo se mi je, kakor da in-
ma sij trpljenja okrog glave, ki je bila polna bovi, njene sivoči so iskajoče brčile
v temo, njena lica so bila polna trpljenja, ustne so bile polnooprte in stranoma je zrak
prede, - strah me je bilo. Stisnil sem se desnoje k njej, glavo sem skril med
dlani, noč je bila večna, po cesti mimo najin so šle steklene sence kakor da jim
je glava klonila za vedno, so bile grozne in stran nas je bilo po tem, tja v le,
mimo noč.

Mame dolgo ni bilo, utihnilo je vse, le tuj pa tam je zacvilil v
svojih sanjah izboji kuže, voda, ki je sekla blizu, je šumela in zibala namro
v sladke sanje. Tudi jaz sem si zažetel kakoga spalnja. Tudi hišba mame se

Človek mora imeti za vsako stvar ljubezen in navdušenje, če hoče ros kaj doseči v njej

(Hs. Meško.)

ni več prikazala, oblaki pa so bili vedno nižji in kakor da nas objemajo ni bilo več videti
dru, ne semnih hiš, ne bele ceste počne s hrnjem. Dejala mi je, da jo je strah in da
vidi pred seboj pošast z velikimi očmi, srce ji je bilo vedno bolj in bolj, mame še sedaj mi
bilo, strnila se je ona zopet k mami in poslušal sem njene vzdihne, polne želje po sreči,
oblaki so bili med nami in nas pozdravljali in pogubljali, mraz je pokrnil spečo nam,
vo, mirno najte je čla senca, ki je bila sključena skrižem na namni, pod ruko črila,
še enkrat je zavrtel pes, nad dolino je zavlada la hišna, ki je bila polna smrti, hiša pa
je jokala, njeni prilajeni kluci so prešinjali naravo, sestra pa je bila bolna, njene oči
so bile steklene in dejala je, da jo je strah.

Dolgo je že tega, sestra še sedaj pravi, da jo je strah, njeno žeto se je skilo,
nilo v dvojni, njen križ je prepleten s hrnjem, njena glava pa je vetika in jo obda,
ja sij rdečih roz neizmernega hrpenja, poltici ji beče kri iz sivih oči, ki so se vdr,
le globoko, vja daleč v jamice, moja drit sa je sestrina in sestra in jaz sem eno potr,
pljenjiz in hrpenenju.

Luna se je zopet skrila za oblake, ona drea pa še sedaj gorijo in vetile
plamen, ki je poln ljubezni, marna je tam daleč na vasi in jolka, jaz pa
tu sam čakam in iščem bistik in viki oči, ki so globoko vdrte, hiša pa je bolna
vsak kot je poln hrpenenja, tam daleč za ono goro jesolme, ki spi in sa,
nija od nekih sreče in veselja, dolina pa živi, hiče so polne srečlobe, jia,
djeso veseti in to boli - - -

Brez hrpenja je človeku težko biti dobremu.

(H. Lovstik.)

Oton: Mladi čolnar.

Tiho veslaj, mladi čolnar in vozi počasi!
Vrban ob vodi spavajo, pički negodni,
Nije tak radi zbudiš, če kaj začumi.
Luskati bi hoteli in mamico botno iskati —
Sova — kraljica, bi prišla,
in vzela jine mlado življenje —
Ho boš omagal, zakličiči ljudem;
"Veslati sem nobel^{ta} na glas."
in kamen težak ti boš zvaliti nad glavo.

So umetniški delavci in umetniški stvaritelji. Dela prvih solanško tepo bručeni kamni, ali njih
življenje stoji pod žaricem zemeljskega solnca. Njih dela niso resnična.

Delo stetrjil pa so iskra iskre, plamen plamena, življenje življenja; po njih se prebeka
vino večnosti.

(Jvan Fuzman.)

Loški:

Na srečo.

Bilo je v dneih, ko sem ljubil sonce, ki se je kopalo v močvirni morja in z veselim
obrazom zrla na me, ko sem ljubil temne gozdove in polegane snatru, ko sem ljubil vesele
in nisem poznal žalosti, pa so mi pripovedovali o sreči, o nečim nedosežnim, ki sem jih raz-
mel, saj nisem vedel, kaj je sreča, ker sem bil sam srečen, ko še ni kaniha v moji duši ka-
plja spoznanja, ko sem imel svet za nekaj lepega in življenje za pol, postalo z rožmarini, ki
sem jih razumel — pa kdo bi mi zametil — saj je bila moja duša čista kot kristal, saj
še ni poznala boli, saj ji je bilo življenje tuje, neznanca.

Pa sem nameril korake a svet, pa sem zrl z nedolžnimi očmi življenje, kol-
jagije sem bil vesel, razposajen, nitern se poznal sveta.

Pa kmalu so se mi odprle oči, velike in sanjave, so zamrzale ob pogledu, ko sem
se začel v okno, ki me je očilo od spoznanja, ko se je pred mano odgrnilo zagrinjajo, ki
je očilo jasni dan, z žarkim, smehljajocim se soncem odhema, strašne noči. Pročil sem
dalje, ne da bi se zavedel kam, z odprtimi očmi sem zrl gnusno razdejanja, nitern se
lirnil nič, vse sem videl, vse čutil.

In videl sem jih z jasnimi, kot roža rdečimi obrazi, videl z močnimi,
kot hrast krepkimi tolesi, videl z čiščami nedolžnimi in čistimi, so šli in prestopili
zagrinjajo spoznanja. Drli so z mano nevede kam — najbrže za srečo — pa so pa-
dali in padali, saj so iskali srečo, pa so zopet vstajali, a njih oči niso bile nič jasne,
motno in zbegano so zijale v daljavo in drli so dalje za mano, čolker niso zopet

Življenje spoznal samega sebe, odkril je v sebi globino, ki jih prej nikoli nisi služil.

(D. P. J. Koppert)

padli, padli - - - za srečo. In glej! Koliko zvonček strahoma obpomladi na dan, kakso so doci,
govati ljudioni soje glave iz blata, na njihovih očeh je bila bolešč in trepet je bil izraz njihovega
nega občutja. V vsaki ni bilo moči več - - - žes najbrže misli srečo - - - blagor jim.

Videl sem druge s satanskiimi obrazi, videl trepetje, s krikami, pod katerimi
se skrivajo pošasti - - - videl nedolžne s smetljajocimi obrazi, z jasnim lice - - - vse pa
so hitele za srečo - - - za srečo.

In sprašal sem jih, kje hočejo srečo, kaj žele od nje - - - pa niso vedeli nič. Kde
ti so setni kot čoln na morju, prepričen viharjem, čerem, a vci z enim namenom
da zadenejo obsrečo in jo najdeja

Jaz pa - menda največji topcu med njimi - sem krmaril sam, sem pa,
zil in oprezoval, da mi ne uide. Pa sem začel s čolnom ob skalo, ko sem se oziral po njej,
pa sem obrisel na ekati - - - dosegel sem jo.

In zaklical sem ostalim. Kolšepet skozi veje je šel moj glas nad
glavami, sključenimi od naporov. Ne iščite sreče, ne boste je našli; fatum vlada
nad nami, ne upirajte se mu. Sreča je le megla; ko misliš, da si jo že dosegel,
padeš in zablesči se ti zopet daleč v daljavi nedorežena, a od usk
zaželjena.

Ne vem, če so me razumeli, ne vem, kaj so počeli na dalje, to
vem, da je našli ne bočo ni fadar.

Lronkost vsehradosti jominjivoost in min živost jezrada kaplja v katiku bristlosti.

(P. Roman O. F. M.)

Pseudonimi:

Oton	: Oton Berkoper
J. Slavnik	: Lope Uršič
Joze	: Joze Berkoper ?
Loski	: Jan Franč ?

Literarni list
srednje šolske organizacije

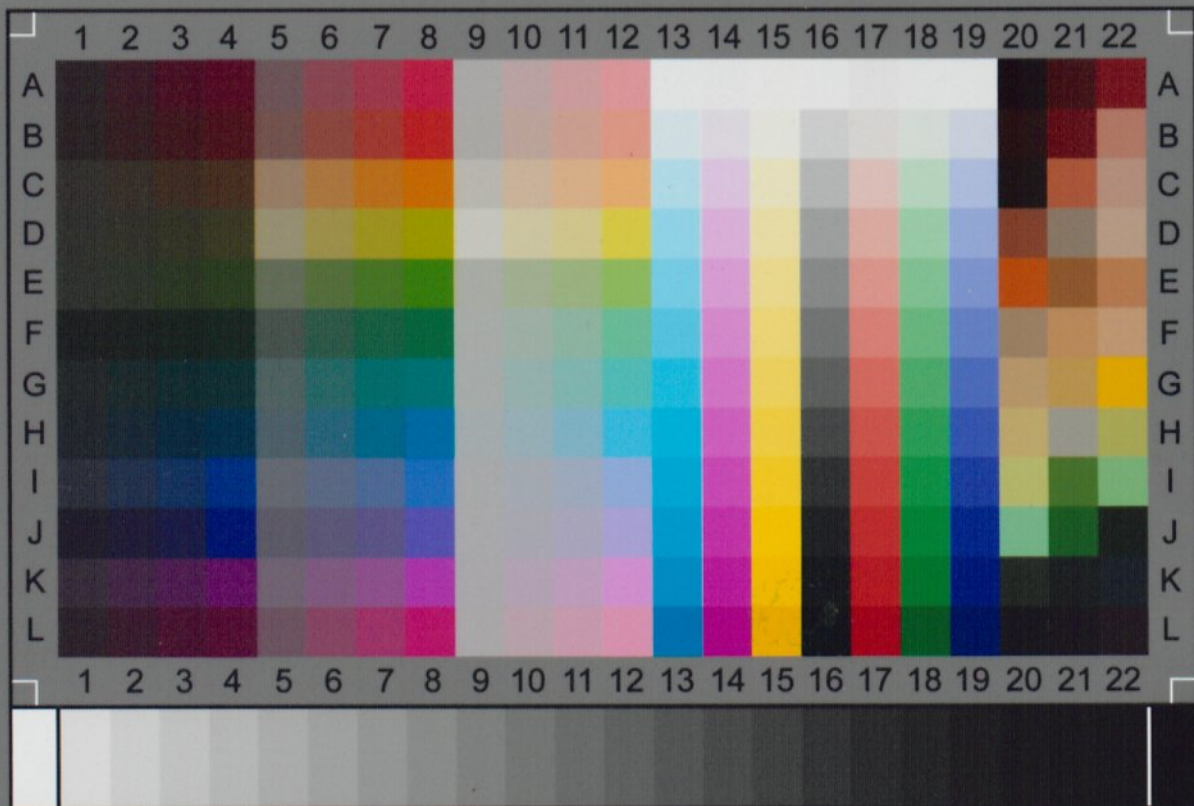
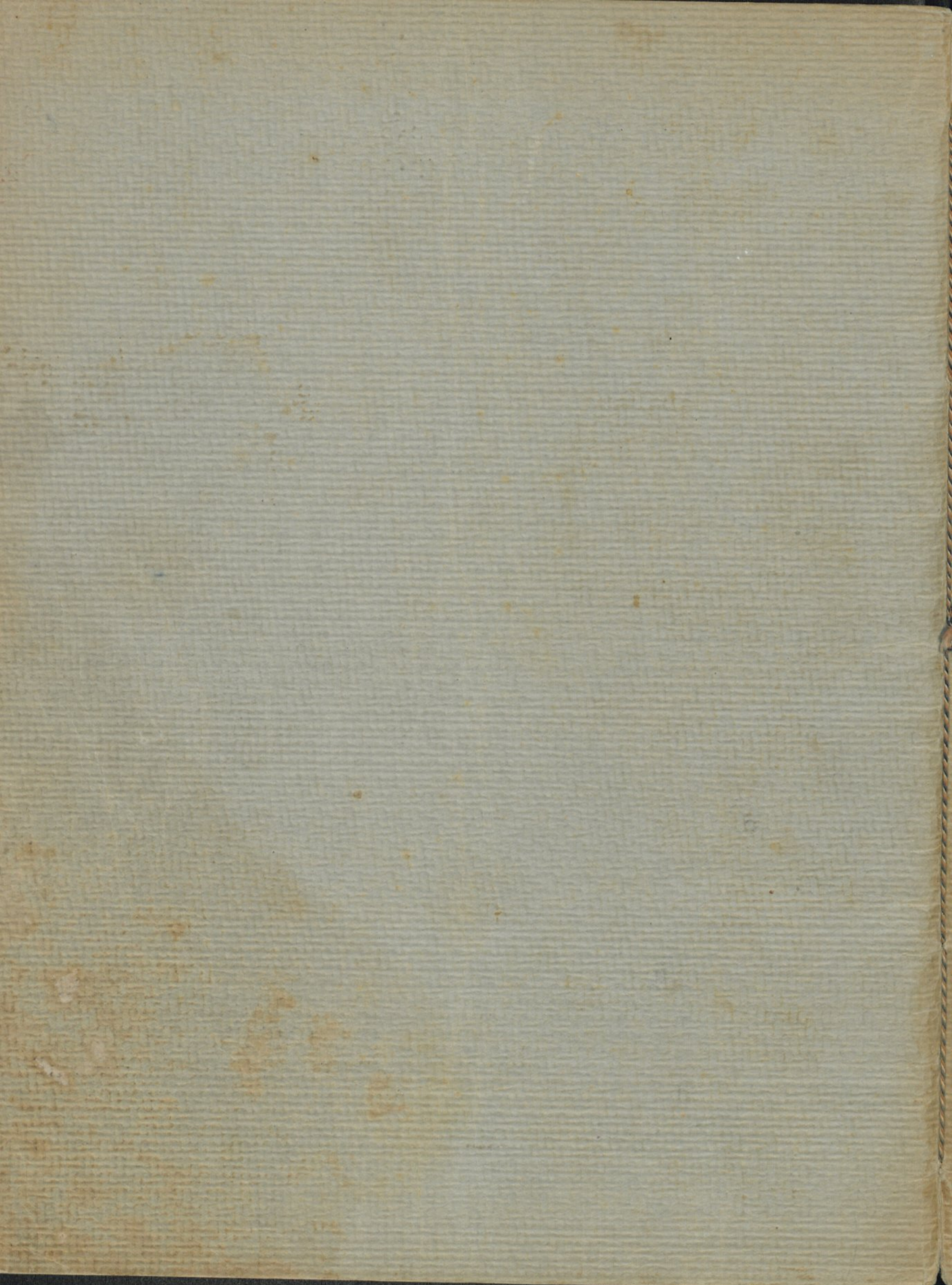
"Vesna"

I. številka.

1925.

Scipior: Jožef Klemenčič.

IT8.7/2-1993
2007:04

Colortrac

www.colortrac.com

Printed on Kodak Professional Paper
Charge: R070405